

אור הנר

עורך: גדיה אטון

יום ו' ב"ז סיון תשפ"ז

כניסת שבת: 19:28

יציאת שבת: 20:19

רבינו תם: 21:15

הזמנים לפי אופק באר שבע

שבת מברכין

ימים שני שלישי

ראש חודש תמוז

פרשת קודח

דבר העורך

"ובני קורח לא מתו"

והגבעות, התיישב על האדמה וצעק: "הרים וגבעות, בקשו עלי רחמים!". אבל ההרים השיבו לו שהם צריכים לבקש רחמים על עצמם.

הוא פנה לשמים ולאָרץ, לשמש ולירח, וביקש מכל העולם שיעזור לו ויבקש עליו רחמים - אך כולם השיבו שהם אינם יכולים לעזור לו.

באותו רגע של בדידות ויאוש מוחלט, הבין אלעזר את הסוד הגדול. הוא אמר לעצמו: "אין הדבר תלוי אלא בי".

הוא הבין שאף אחד בעולם לא יוכל להציל אותו, חוץ מהבחירה שלו עצמו. אלעזר הניח את ראשו בין ברכיו, ופרץ בבכי נורא מעומק הלב. הוא בכה ובכה על כל השנים שאיבד ועל המרחק שלו מאלוהים, מתוך חרטה כל כך עמוקה ועוצמתית, עד שתוך כדי הבכי יצאה נשמתו והוא נפטר.

באותו רגע, יצאה בת קול מהשמיים ואמרה: "רבי אלעזר בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא".

כששמע רבי יהודה הנשיא את הסיפור הזה, הוא בכה ואמר שיש אדם שקונה את עולמו בשעה אחת.

הסיפור המפורט והמטלטל הזה מוכיח, בדיוק כמו המעשה בבני קורח, שמחשבה אחת אמיטית של חרטה, דמעה אחת כנה שמגיעה מעומק הלב, אפילו אחרי החיים המרוחקים והמלוכלכים ביותר, יכולה לקרוע את כל מסכי הברזל, לבטל את כל המחיצות ולשנות את מעמדו של האדם מהקצה אל הקצה - מחוטא גמור לצדיק קדוש שזוכה לחיי נצח.

יהי רצון שנלמד ונפנים מסר גדול זה לחיים שלנו אמן, שבת שלום ומבורך.

עבירה אחת בעולם שהוא פספס. הוא חי רק בשביל התאוות שלו, והיה רחוק מהתורה ומהבורא מרחק שנות אור, מבלי לחשוב לרגע על המשמעות של מעשיו. המהפך הגדול שלו קרה ביום אחד, כאשר שמע על

אישה מסוימת שנמצאת במדינת הים וגובה שכר עצום. אלעזר לקח ארנק מלא בדנירי זהב, ויצא למסע ארוך שבו עבר

שבעה נהרות רק כדי להגיע אליה. בעיצומו של המפגש ביניהם, קרה דבר בלתי צפוי. אותה אישה הפנתה אליו את מבטה ואמרה לו מילים שפגעו בו כמו חץ בלב: "כשם שהרוח הזו שיצאה לא יכולה לחזור לעולם למקומה, כך אלעזר בן דורדיא לעולם לא יוכל לחזור בתשובה, ולא יקבלו אותו בשמיים".

המילים האלו זעזעו את אלעזר עד עומק נשמתו. המשפט הזה שבר את כל חומות האדישות שלו, ופתאום הוא הבין באיזה חושך הוא נמצא.

הוא יצא משם בבהלה, רץ אל בין ההרים

בפרשתנו התורה מספרת על מחלוקת קורח וכל עדתו, קורח חלק על משה רבנו ובעוון המחלוקת הזו נגזר עליו ועל כל עדתו גזירה קשה ביותר - להיבלע בתוך האדמה.

הסיפור של מרד קורח ועדתו מגיע לרגע קשה, שבו האדמה נפתחת פתאום, בולעת את המורדים ומשאירה את עם ישראל בזעזוע עמוק.

אבל דווקא מתוך המקום הנורא הזה, יוצא מסר חזק ומנחם שנמצא במילים המפתיעות "ובני קורח לא מתו".

הבנים, שהיו חלק מהמרד והלכו יחד עם אביהם, עמדו ממש על סף התהום. בשנייה האחרונה, שהקרקע כבר רעדה והחלה לזוז מתחת לרגליים שלהם, עבר להם בלב הרהור אחד של חרטה ואמת. הם לא הספיקו לדבר או לבקש סליחה בקול, אבל הלב שלהם צעק לאלוהים.

באותו רגע, מספרת הגמרא במסכת סנהדרין, קרה להם נס והם נשארו חיים, ואחר כך הפכו למשוררים הגדולים של בית המקדש (לפי דעה אחת בגמרא), שצאצאיהם כתבו פרקים שלמים בספר תהילים. המהפך הזה מלמד אותנו שאף פעם לא מאוחר מדי. אין מקום נמוך מדי בשביל כוחה של התשובה, שיכולה להפוך גזר דין מוות למקור של חיים ושמחה.

את הכוח המדהים של הרהור תשובה ברגע האחרון, שבו האדם מבין שהכל תלוי רק בו, חז"ל מספרים בסיפור המפורסם והמצמרר במסכת עבודה זרה על רבי אלעזר בן דורדיא.

אלעזר היה אדם שקוע בחטאים כבדים בצורה הקיצונית ביותר, ולא הייתה

דבר תורה לסעודה ראשונה

"יִיקַח קֶרֶחַ..."

בפתח פרשתנו, התורה מציגה קושי לשוני בולט בפסוק: "יִיקַח קֶרֶחַ... וְדָתָן וְאָבִירָם... וְאוֹן בֶּן פֶּלֶת". מכיוון שהפסוק מונה ארבעה אנשים שונים, הדקדוק הנכון היה מחייב להשתמש בלשון רבים - "יִיקַחוּ קֶרֶחַ...", כפי שבאמת מופיע בהמשך הסיפור: "וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה... וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה". מדוע, אם כן, בחרה התורה לפתוח את המרד דווקא בלשון יחיד? רבי צבי הירש קלישר מסביר כי הבחירה במילה "יִיקַח" אינה מקרית, והיא טומנת בחובה הבנה עמוקה על טבעה של המחלוקת הרעה. לשון היחיד באה לרמוז שלמרות שכלפי חוץ הם נראו כקבוצה אחת מאוחדת הנלחמת במשה ואהרון, בפועל לא הייתה ביניהם שום אחדות, מטרתם לא הייתה לשם שמיים, וכל אחד מהם פעל מתוך מניעים אנוכיים, אינטרסים אישיים ורדיפת כבוד פרטית משלו. יסוד זה משתלב היטב עם הגדרת המשנה במסכת אבות, המכנה את האירוע בשם "מחלוקת קורח וכל עדתו" (ולא מחלוקת קורח ומשה). השם הזה מדגיש כי הפירוד והמאבק התקיימו בראש ובראשונה בתוך המחנה שלהם עצמם - עדה של אנשים נפרדים, שכל אחד מהם לקח את הצד שלו למען עצמו בלבד.

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"וַיִּיקַם מֹשֶׁה וַיִּלָּךְ אֶל דָּתָן וְאָבִירָם וַיִּלְכּוּ אַחֲרָיו זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל" מדוע הדגיש הכתוב "ויקם משה", ולא רק "וילך"? מסביר אור החיים הקדוש: ויקם משה - זו לא קימה גשמית בלבד, אלא קימה רוחנית. נוספו לו כבוד ורוממות. משה רבינו התרומם למעלה נעלה דווקא בכך שהשפיל עצמו. כיצד? דתן ואבירם היו רשעים שחרפוהו ובזוהו, ולא רצו לבוא אליו למרות שקרא להם. אך משה עשה דבר מופלא - הוא הלך אליהם, וכאן נגלית ענותו העצומה שהוסיפה לו כבוד. "העלו מסביב למשכן קרח דתן ואבירם וכו' וידבר אל העדה סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה" האור החיים הקדוש שואל מדוע שינה משה רבנו בלשון שכינה אותם "האנשים הרשעים" ולא כמו שנצטווה מפי ה' - "למשכן קרח דתן ואבירם". תירץ האור החיים הקדוש: משה רבנו ניסה לזכות את כל אותם אנשים שהרמה הרוחנית שלהם הייתה נמוכה, ורצה לזכות אותם מהדין של הקב"ה. ונתחכם להם משה רבנו כשאמר להם שקורח ועדתו "אנשים רשעים" כדי שיתרחקו מהם ולא ילמדו ויעשו כמעשיהם. ובשכר זה שיאמינו שקורח ועדתו רשעים, זה יוכיח את אמונתם בה' ובמשה, יחוננם ה' וינצלו בזכות זו.

דבר תורה לסעודה שלישית

פניני הבן איש חי
"ויקח קרח"

אמרו רבותינו זיכרונם לברכה: קורח לקח מקח רע לעצמו. שואל הבן איש חי: איזה סחורה קנה קרח, שקרו לו על שם שקנה מקח רע? ותיירץ הבן איש חי על פי מה שכתבו המפרשים ז"ל בפסוק "ובני קרח לא מתו". פירוש: אפילו שנאבד קרח מן העולם בכל זאת בניו שהם תלמידיו שנקראים בני ההולכים בעקבותיו ואורחותיו בענין המחלוקת - "לא מתו" פירוש: לא הפסיקו שבכל דור ימצא בעלי מחלוקת ובניו נכללים במחלוקת זו - כי הוא כרה בור זה של המחלוקת ובוה פרשו מה שכתב רש"י ז"ל פרשה זו יפה נדרשת כלומר כל פרשה של סיפור עניינים שעברו היא נדרשת על העבר בלבד ומה שהיה היה אך פרשה זו של קורח הנדרש בענין גנות המחלוקת וקלקולו, יפה נדרשת ומועילה הדרשה מכאן ולהבא, שהרי בני קורח לא מתו והינם בכל דור ודור. ולפי זה מובן מדוע קרו בשם זה לקורח: מכיוון שקורח עסק בסחורה גדולה בעוון המחלוקת הזו וגרם להוליד מכך מחלוקות בכל דור ודור.

דבר תורה לסעודה רביעית

הלכות בישולי גויים

מאכל שבישלו גוי, אסרו חז"ל לאכול ממנו. משני טעמים: א. משום חתנות, אם יתחיל ללכת לביתו לאכול אצלו יכיר אתבני משפחתו וירצו להתחתן אחד בשני. ב. משום שלא ירגיל הישראל עצמו לאכול מבישוליהם, ויאכילוהו דברים טמאים. **התנאים שהמאכל נקרא בישולי גויים** בישולי גויים שאסרו חז"ל דווקא בשני תנאים: שהוא א. דבר שלא היה נאכל כמות שהוא חי, ב. שהוא עולה על שלחן מלכים, אבל דבר שנאכל כמות שהוא חי, אין בו איסור משום בישולי גויים, וכן אם אין התבשיל ראוי לעלות על שלחן מלכים, (אומנם יש הסוברים שכיום אין כזה מאכל שאינו עולה על שולחן מלכים) אין בו איסור משום בישולי גויים, ומותר לאוכלו. **גוי שבישל בבית יהודי** אפילו אם הגוי בישל התבשיל בביתו של ישראל, וידע הוא שהכל כשר מצד הדין, לא חילקו חכמים בדבר ואסרוהו משום בישולי גויים. (ילקוט יוסף) **מכשולים באירועים מסוימים** לעיתים מגיעים לאירוע ובעל האירוע / האולם אומרים שכל המוצרים בכשרות מהודרת, עלינו לדעת שזה שהאוכל כשר אינו מספיק, אלא צריך לדעת גם מי בישל את האוכל.

לכרחה והצקה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב
אלגריה בת מרים
מרים מידי
בת דות

לדפואה שלימה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
ענת איילה
בת מרים

למזון שלם ברחיל רח

ציון חלפון
בן סולטנה
שידן נועה
בת אסתר
תנצבה

למזון שלם ברחיל רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

למזון שלם ברחיל רח

חנה בת חפסה
ימנה בת חנה
ינית בת רחל
תנצבה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

להאכיל תינוק על ידי נגיסון בשבת

שאלה: האם מותר להאכיל תינוק באמצעות "נגיסון" בשבת? להבנת הדברים: נגיסון זה כלי חדש שיש כעת בחנויות, בכמה סוגים גם מפלסטיק וגם מסיליקון וגם מרשת בד. מכניסים שם פירות או ירקות לתינוק, והתינוק מוצץ את ה"נגיסון", ושואב מתוכו מיץ של הפירות או הירקות, בלי שיכנס לפיו חתיכות גדולות מהפירות וירקות, או גרעינים. השאלה אם זה "בורר" שהתינוק על ידי שמוצץ כלי זה, הוא בורר ומפריד הרסק מהפרי והגרעינים, וכן אם יש איסור "סוחט" בפרט אם נושך הכלי שעשוי מרשת בד, ובפרט אם יש בתוכו ענבים האסורים בסחיטה בשבת מדאורייתא, תשובה: נגיסון העשוי מסיליקון או מפלסטיק מותר לשימוש לתינוק להכניס בו אפילו ענבים, כיון שמכניס לפיו ממש (ולא מוצץ חוץ לפיו), והוא דרך אכילה, ואין בו משום בורר, ולא סוחט הפרי, ולא מלבן דבסליקון לא שייך ליבון, שאינו לוחץ על הסיליקון לבד אלא הפרי שנמצא בו. אמנם אין להשתמש בנגיסון העשוי מבד מכיוון שעל ידי כן בא לידי סחיטה.

"וַיִּקַּם מֹשֶׁה וַיִּלַּךְ אֶל דָּתָן וְאַבִּירָם" (במדבר ט"ז, כ"ה), אָמַר רַב אֲשִׁי, מְלַמֵּד שְׂאִין מִחֲזִיקֵין בְּמַחְלֶקֶת (סנהדרין ק"י). סֵפֶר מֶרֶן הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁלֵמָה זְלַמָּן אוֹיְעֶרְבֶּה זצ"ל: יוֹם אֶחָד הִתְבַּשְׂרוּ תוֹשְׁבֵי שְׂכוֹנַת 'שַׁעֲרֵי חֶסֶד' שְׁבִירוּשָׁלַיִם בְּבִשׂוּרָה מְשֻׁמַּחַת - הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי אֶהֱרֹן פֶּהוּ, חֲתָנוּ שֶׁל רַבְּנֵי הַחֶפֶץ חַיִּים, הִגִּיעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהַחְלִיט לְקַבֵּעַ אֶת מִשְׁכְּנֵוֹ בְּשִׁכְוֹנָתָם. הַדָּבָר עוֹרֵר הִתְרַגְּשׁוּת גְּדוֹלָה, וְהַכֵּל קִבְּלוּ אֶת פְּנֵיו בְּכַבּוּד גְּדוֹל וְהַעֲמִידוּ לְרִשׁוּתוֹ דִּירָה נוֹחָה עִם כָּל הַדְּרוֹשׁ. וְהִנֵּה, לְאַחַר כַּמָּה חֲדָשִׁים הִבְחִינוּ תוֹשְׁבֵי הַשְּׁכוֹנָה, כִּי רַבִּי אֶהֱרֹן נֶעְדָר מִבֵּית הַכְּנֶסֶת לְמִשְׁפַּח שְׁבוּעַ יָמִים, וְאַף בְּרַחוּבוֹת הַשְּׁכוֹנָה אֵינּוּ נִרְאָה כָּלֵל. נִגְשׂוּ אֶל בֵּיתוֹ וְנִקְשׂוּ בַּדְּלֵת, וְלְאַחַר דְּקוֹת אֲרָפוֹת שְׁלֵא נִעֲנֶה, חָשְׁשׁוּ כִּי אֲרַע, חָלִילָה, דָּבַר מָה, וַתְּחַתּוּ בְּעַצְמָם אֶת הַדְּלֵת. לְהַפְתָּעֶתְם הַמְּרֻבָּה, הָיָה הַבַּיִת רִיק לְחִלּוּטֵין מְכָל דָּבָר. נִסּוּ לְבַרֵּר אֶצֶל הַשְּׁכָנִים שְׁמָא אֵי-מִי מֵהֶם יוֹדֵעַ לְהִיכֵן נְעִלָם רַבִּי אֶהֱרֹן, אַף נִעֲנֶה בְּשִׁלְלָה. מְשָׂרְאוֹ כֵּן הַנְּבִאִים, הַכְרִיזוּ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת: "הָאִם יֵשׁ מִיִּשְׁהוּ מֵהַצְּבוּר שְׂוִידֵעַ מַה הִתְרַחַשׁ עִם רַבִּי אֶהֱרֹן, וְלִהְיֵכוֹ נְעִלָם?" וְאָז לְפִתְעָה נִגְשׂוּ אֶחָד הַמְּתַפְּלָלִים, יְהוּדֵי זְקוֹ, וְסִפֵּר כַּמְּסִיחַ לְפִי תַּמּוּ: "רְאִיתִי אֶת רַבִּי אֶהֱרֹן יוֹצֵא מִן הַשְּׁכוֹנָה לְפָנָי כְּשִׁבוּעַ יָמִים עִם כָּל מַטְלָטְלֵיו, בְּעֶגְלָה שְׁנִסְעָה לְעֶבֶר הָעִיר יְפוּ..."

הַדָּבָר הִכָּה בַּתְּדִהּמָה אֶת כָּל הַצְּבוּר; 'מַה אֲרַע לְרַבִּי אֶהֱרֹן שֶׁהֵבִיא אוֹתוֹ לְעֹזֵב אֶת הַשְּׁכוֹנָה בְּצוּרָה מִסְתוּרִית כָּל כְּפָ?!" הַחְלִיטוּ רְאִשֵׁי הַצְּבוּר לְשַׁגֵּר מִשְׁלַחַת לְעִיר יְפוּ, כְּדִי לְאַתֵּר אֶת רַבִּי אֶהֱרֹן, לְפַעֲנַח אֶת פֶּטֶר הַתְּעַלְמוּמָה, וְלִנְסוֹת לְשַׁכְּנֵעוֹ לְחַזֵּר לְשְׁכוֹנָה. כְּאֲשֶׁר הִגִּיעָה הַמְּשַׁלַּחַת אֶל רַבִּי אֶהֱרֹן, קִבְּלָם בְּחִבּוּבִית וּבְסִכָּר פְּנִים יְפוֹת, וְלְאַחַר מִכּוֹן הַמְּשִׁיב וְאָמַר לָהֶם: "כִּנְרָאָה הִגַּעְתֶּם לְבַרֵּר אוֹדוֹת עֲזִיבְתִי הַפְּתֹאוּמִית, הַנְּנִי וְאֶסְבִּיר לָכֶם; וְיִכְוּ, כְּאֲשֶׁר בְּאֵתִי לְהַפְרֵד מִמּוֹר חַמִּי הַגְּדוֹל, מֶרֶן הַחֶפֶץ חַיִּים, טָרַם נְסִיעֵתִי לְאֶרֶץ הַקְּדֻשׁ, שְׁאַלְתִּי בְּעַצְתוֹ, הֵיכֵן הוּא מְמַלִּיץ לְהִתְגוּרֵר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל - בִּירוּשָׁלַיִם אוֹ בְּצַפֶּת, בְּחֶבְרוֹן אוֹ שְׁמָא בְּיָפוּ. הַשִּׁיב לִי חוֹתְנִי הַקְּדוֹשׁ: "לֹא כָּל כֶּף חָשׁוּב הֵיכֵן תִּתְגוּרֵר, אַף דָּבָר אֶחָד הַבְּטַח לִי בַּתְּקִיעַת כֶּף - מִמָּקוֹם שֶׁל מַחְלֶקֶת - בְּרַח בְּמִהֲרִית! וְהִנֵּה אִם נִקְלַעְתָּ לְמָקוֹם כְּזֶה, עֹזֵב אוֹתוֹ מִיָּד!" וְאָכּוּ, הַבְּטַחְתִּי זֹאת לְחוֹתְנִי בַּתְּקִיעַת כֶּף. וְהִנֵּה - מִמְּשִׁיב רַבִּי אֶהֱרֹן וּמְסַפֵּר - לְאַהֲרֹנָה הַתְּעוּרֵר דִּין וְדָבָרִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁבְּשִׁכְוֹנָתְכֶם, בְּנוֹגֵעַ לְמִשְׁרַת הַנְּבִאִוֹת, וְאָז, כְּשֶׁהִבְחַנְתִּי שְׁעִלּוּלָה לְפָרֵץ כָּאוֹ אִשׁ הַמַּחְלֶקֶת, נִתְקַפְּתִי בַּחֲרָדָה עֲצוּמָה, הֲרִי אֵינֶנִּי יָכוֹל לְהִמְשִׁיב לְגוּר כָּאוֹ, כְּדִי לֹא לְהַכְּשֵׁל ח"ו בְּעוֹן הַחֲמוּר שֶׁל הָעוֹבֵר עַל הַבְּטָחָה הַנְּעִשִׂית בַּתְּקִיעַת כֶּף... עַל כֵּן נֶאֱלָצְתִּי לְעֹזֵב אֶת הַמָּקוֹם בְּאֶפֶן מִיָּד... ("שְׁלוֹם רַב").

הלכות מזוזה

שאלה: בנין של יחידות דיור המושכר לזמנים קצרים ליהודים וגוים האם פתחי בתים אלו חייבים במזוזה. תשובה: יקבע מזוזה ואם ירצה לברך יש לו על מי לסמוך.

שאלה: מי ששכניו גויים עוקרים את מזוזת ביתו מה עליו לעשות. תשובה: יטמין המזוזה בתוך המשקוף אבל לא יעמיק טפח בעומק, ויניח מבחוץ בית מזוזה ריק שם שגם אם יגנבוהו לא יהיה בזיון לכתבי הקודש.

שאלה: להניח פח האשפה ליד המזוזה שבפתח. תשובה: פח שיש בו דברי טינוף כגון טיטולים וכדומה אסור להניחו בקביעות ליד המזוזה אפילו שהיא מכוסה אבל בדרך עראי או להעביר הפח ליד המזוזה אפילו תמיד כפי המצוי בכל בתי ישראל שמוציאים את פח האשפה דרך פתח הבית מותר.

שאלה: האם מחסן בבנין חייב במזוזה. ומה דין חדר מחסן מפלסטיק תשובה: לספרדים מחסן כיון שאין דרים בו כלל אינו חייב במזוזה מעיקר הדין ואם בא לקבוע בו מזוזה יקבענה ללא ברכה. ולאשכנזים אם משתמש במחסן בקביעות יקבע בו מזוזה ללא ברכה ואם משתמש בו לעיתים רחוקות אין צריך לקבוע בו מזוזה. ומחסן מפלסטיק פטור ממזוזה.

<p>לברכה והצלחה</p> <p>מדרכי יופה מורנו וב"ב ליאוד זשיד מורנו</p>	<p>לברכה והצלחה</p> <p>חיים לוי וב"ב דון דבקה הודיה לוי אלמוז לוי בן שולמית</p>	<p>לרפואה שלימה</p> <p>יוסף לוי בן זיקטוריה נועה בת יפה דוד בן טטאניה</p>	<p>לרפואה שלימה</p> <p>ברוך חי בן לאה רחל בת שרה מירה מרים בת רחל</p>	<p>לזיווג הגון</p> <p>שירה בת ציפורה חיים בן זיוה</p>
---	---	---	---	---

נתיים להסתלקותו של מורנו זרבו הרב הגאון רבי יהודה דרעי זיע"א

רבי יהודה דרעי זצוקלה"ה

הרב יהודה נולד בעיר מקנס שבמרוקו, לאליהו ואסתר לבית אזוגי. הוריו התגוררו באחד הרבעים החדשים המבוססים בעיר, והושפעו מהתרבות הצרפתית. אביו היה בעל עסק חייטות מצליח, ומשפחתו ניהלה אורח חיים מסורתי ולא נחשבה דתית.

בגיל 5 החל ללמוד בבית הספר אוצר התורה ששילב לימודים כלליים עם לימודים יהודיים. בהיותו בגיל 10, עלתה משפחתו לישראל בגל העלייה שהחל עם סיום מלחמת ששת הימים, והשתקעה בבת ים.

הרב נשלח ללמוד בבית ספר ממלכתי דתי בראשון לציון, אך הפסיק לבקר בו לאחר חודש בשל קשיי השתלבות. לאחר כחצי שנה של חוסר מעש, שבהם כמעט ולא עזב את ביתו בשל חששם של הוריו שיושפע מהשכונה שהפשע והנחשלות פשו בה, שוכנעו הוריו על ידי פעילים חרדים מ"חבר הפעילים", שפעלו בקרב העולים החדשים, להכניס אותו ואת אחיו הצעיר אריה ל"מתיבתא" חרדית בחדרה שכללה פנימייה, אביו התייעץ עם רב העיר בת ים דאז הרב אליהו בקשי דורון זצ"ל שעודדו לעשות את המהלך. לאחר כשלוש שנים, נסגרה הפנימייה והוא עבר יחד עם עשרות מתלמידיה לשיבה הספרדית "פורת יוסף" השוכנת בשכונת גאולה בירושלים, שם למד וינק מהגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל, בהמשך עבר לשיבת עטרת ישראל הליטאית ושם למד וינק מהגאון הגדול רבי ברוך מרדכי אזרחי זצוק"ל. תחילה כיהן כרבה של שכונת רמות בירושלים, שם גם עמד בראשות כולל אברכים קול יהודה שהקים בעזרת אחיו.

בגיל שלושים ותשע התמנה לרב העיר באר שבע ומתוקף כך כחבר מועצת הרבנות הראשית. שימש כיו"ר הוועדה למועצות דתיות, סת"ם, מילה ויו"ר ועדה לאישור מועמדים לבחינות בדיניות. הרב היה ראש אבות בתי הדין בבאר שבע. במהלך שנות חייו זכה רבי יהודה דרעי לקירבה יתרה ממרן רבנו עובדיה יוסף שקירבו וחייבו והרעיף עליו אהבה יתרה.

רבי יהודה היה ידוע בדרשותיו החוצבות להבות, שהיו מרתקים את כל השומעים והיו מחזקים את כל השומעים. הגאון רבי יהודה הסתלק מעימנו ביום ג' בתמוז תשפ"ד והוא בגיל שישים ושש.

סיפור על רבי יהודה דרעי זצ"ל

"זה לא נס זה סיעתא דשמיא!"

סיפור מדהים, שסיפר רבה של באר שבע הגאון רבי יהודה דרעי זצ"ל, ובו הוא מתאר את מאבק הכשרות בתחילת דרכו ברבנות בירת הנגב. מהסיפור, ניתן להבין את מורכבויות החלטות רב עיר, את מידותיו הטובות, ואולי הסיפור הזה, יכול לשפוך אור על הסייעתא דשמיא לה זכה הגאון רבי יהודה דרעי זצ"ל.

"אני כשהגעתי לעיר הזאת לפני חמש עשרה שנה" סיפר רבי יהודה דרעי באירוע שהתרחש לפני חמש עשרה שנה, "בחודשים הראשונים עשינו תקנה, חלק האחורי של הבהמה לא נכנס לעיר, למה קשה מאוד לנקר אותו מהחלב זה, אפשר, הכל אפשרי, אבל זה מאוד קשה, עשינו תקנה, חלק אחורי לא נכנס לעיר זהו, אין ניקורים אין סיפורים ועד היום ברוך ה' עומדים בזה".

הגאון רבי יהודה סיפר על אירוע חריג: "מתקשר אליי מפקח, השם שלו רבי יהודה סרוסי מפקח אגף הבשר, ואומר לי תשמע הגיע משאית גדולה מאוד של אחד מהקצבים הגדולים המפורסמים עם חלק אחורי והוא לא ידע מהתקנה הזאת זאת אומרת הוא עוד לא הספיק לקלוט את התקנה זה היה די חדש בינתיים. שחט בסכומי עתק, משאית ענקית. מה לעשות?".

רבי יהודה פירט על הדילמה: "האם בדיעבד, כמו שאומרים, אנחנו נעשה ניקור ונכשיר לו, או למכור הכל, להחזיר הכל, זה הפסד גדול בשבילו. מצד אחד, הוא צודק, מסכן, עוד לא נקלט אצלו, התקנה החדשה. מצד שני, אם אני נכנע פה, זה פירצה שפורצת לך את הכל".

"אמרתי לו יהודה" סיפר הגאון רבי יהודה דרעי, "תן לי עד מחר, נישן על זה לילה, תן לראות מה אני עושה. בלילה" סיפר רבי יהודה "כל הלילה אני חושב, מה לעשות? ממונם של ישראל, חביב, לוקח הרבה כסף, בוא נוותר לו, מצד שני, מה, תוותר לו, אחר כך אין תקנה..."

רבי יהודה הוסיף לספר: "בשעה שבע בבוקר מתקשר אלי סרוסי כבוד הרב לא צריך לפסוק, למה? הבדואים גנבו לו את המשאית עם כל החלקים האחרים. תשאלו, אמרתי לכם גם שמות, לא נספר סיפור סתם, גם את המשאית עם הכל".

"אז אני הצטערתי" סיפר הגר"י דרעי זצ"ל, "אמרתי, רגע, מסכן, הבן אדם אולי בגלל התפילות שלי, הפסיד את המשאית..."

"אומר (המשגיח כשרות הרב יהודה סרוסי) עכשיו הוא הכי שמח, עכשיו הוא יקבל ביטוח כפול, מכופל מכל המשאית".

רבי יהודה חתם את סיפורו: "הבן אדם שמח ואני שמח והעיר שושן צהלה ושמחה ברוך השם, זה נקרא דוגמה של סיעתא דשמיא, זה לא ניסים ולא נפלאות, זה סיעתא דשמיא".

אי"ה ביום חמישי ג' בתמוז יום הילולתו זיע"א

רוצה להיות שותף
בהפצת אור התורה ולהגדיל
את חלקך בעולם הבא
התקשרו אלינו ותזכו 0527134251
ניתן להקדיש לעילוי נשמת לברכה
והצלחה וכן לרפואה.